

Olufsen til Pram ^{*)} .

Clausthald. 21. April 1794.

Du har rigtig nok Ret i, at jeg skylder Dig Svar paa to Breve. Men som man raaber, faaer man Svar. Raaber man kort, saa bliver Svaret ogsaa kort. Jeg beder Dig dog ret at alvorlig overlægge, hvilken skammelig Opførsel det er at skrive mig Breve til paa et halvt Octavblad, hvoraf endda den ene Side ovenikøbet er gandske h viid; og er det da Ret, at ende saadanne korte Breve med Undskyldninger for Korthed paa den Grund, at man vil skrive næste Postdag udførligere; naar alligevel den næste Postdag passerer gandske Brevløs. Om vi har Krig, eller faaer Krig, om Rahbek blev radbrækket; faaer jeg ikke at vide. Om Ildebranden bliver jeg affærdiget med „jeg skriver Dig intet derom. thi jeg skriver en Bog derom“. Heraf burde jeg vente, at Du havde sendt mig den Bog. See her, gode Herre! Saadanne utilbørlige Ufuldstaendigheder maae man ikke tillade sig; med mindre man vil straffes med Korthed igien, eller slet intet. Dersom jeg reiser udenlands, saa reiser Du indenlands. Kan mine Efterretninger interessere Dig, saa ere Dine maaskee endnu kierkomnere for mig. Giensidighed er ingensteds nødvendigere end i Brevskriverie, og Egennytte ingensteds tilladeligere.

Nu har jeg da forladt den almindelige Studerestie, ved Leinens Bredder, og drager ud i al Verden for at sege oeconomiske Eventyr. Jeg har allerede gjort Dig Regnskab for den Tuur jeg gaar, og jeg vil efterhaanden melde Dig, hvorledes jeg gaar. Morsomt vil dette Reiserie vel sagtens være, og var det endnu mere, dersom jeg foruden at reise paa Oeconomie ikke tillige var nodt til at reise med Oeconomie.

Da de classenske Executores nu (og først nu!) have fundet den Salig Herres egenhaendige proprio marte udarbeidede Plan, saa er der ikke at tænke paa nogen Anden. Det bliver endog Pligt, at intet bedre bringes i Omløb, og derfor maa hverken min eller noget Menneskes Plan trykkes. Altsaa kan Du bruge min Afhandling efter Behag, kun ikke trykke den.

[s. 87](#) I Anledning af Slottets Brand, og den Krig, som vi formodentlig faaer, er det faldet mig ind den store Lighed, der er mellem den Maade Danmark ender dette Aarhundrede, og den hvorpaa det begyndte det. — —

Jeg lever her i Hiertet af Harzbieregene, imellem Mineraloger og Biergmaend; selv leger jeg Mineralog, og spiller hidtil min Rolle godt. Det var min Plan at opfylde et Ønske, som mange af mine gode Venner have gjort, nemlig at komme paa Bloksbiereg. Men jeg tvivler paa det lader sig gjøre i denne Aarstiid. Forresten er dette Bierg, som overalt hele Harz, ikke nogen Biergegn, der kan maale sig med Norge. Det var mig ubekjendt, at Kröpfe ¹⁾ ere her ligesaa almindelige som i Schweiz. Husene ere for det meste bygte af Tømmerstokke, ligesom i Norge, dog ikke i Stæderne. Agerdyrkning kan her ikke drives formedelst Kulden; og formedelst Kuld kan jeg virkelig ikke skrive mere. Om et par Dage reiser jeg til Nordhausen, derfra til Gotha. Bliv Du hvor Du er, og lev godt.

Din Olufsen.

